

Кратко Изяснение.

Подписаникът е сѣм пород православен Българин, роден в' Щип / в' Македония / 1840. год., а по време на ученич. Отхвърната и побутената ми е захваната в' родната ми, продължени в' Велградската Семинария, а до вършени в' Кіевската Духовна Академія, в' която сѣм удостоен с' кан. дидакт. съдѣен. В' 1868. год., т. е. когато свърших курсъ на образованіе си в' последното учебно заведение, биха изпратени от държавнически, чрез на тогочислѣн Априлова водреса като учител в' Ладрово, да даде уѣзъ, да въ тѣмошнѣ народни училища новата метода на обученіе, която ми беше съобщена. Но понеже не ме оставиха турските власти да продължа, бѣх захванатъ с' работата, заради това скоро, подир 21 ден, оставих Ладрово и се върнах в' родната си Щип, разбиреше по иманіе нареденіе власти. Подир една година от върнѣнето си в' Щип, по предложението на тогочислѣн градоначалникъ потнах во училището и въ него главен учителъ, и като такъ работих тѣмошнѣ цели 3 год. При крайна мѣрова време Кръстидивската епархія, в' составѣтъ на която бѣше и нашия градъ, се сдоби с' нов български владика, и веднѣга А. Пр. Св. Кръстидивски Иларион, желѣйки да въведе една глас наредъ подготви наредени народни училища в' целия си епархія, обаче не въ Кръстидив и не определи за Икестерор над време епархіяски училища. За говетъ тѣмъ обаче турските власти, неувесело поради какви причини, наскоро принудиха А. Пр. да унищожи тѣзъ нова работа, безъ да го осъжда до дѣла пълнотоверѣ и; тогачъ пребуване еф да се върнѣтъ пакъ в' Щип, гдето не ми осъждаше време да се занимавахъ с' друго нѣщо, отъ сѣм с' книжечностъ, и тѣмъ. В' това време еф издрѣх много отъ изработеніе си трудове по тѣмъ догматическа глас, и тѣмъ "Школка педагогія" и "Български Вурвар по Звучна метода". Но, когато готвех гласъ II гл. отъ Школка педагогія и една Въз

гарска димачка ја народније умилица, неопходно бидежъ вѣки за
главен умиотелъ в' Умилетъ, гдето се предполагае да се отворе едно цен
ствено народно умилище ја македонца. Обаче и ту не е остатокъ ја
ту вреќе; јачога, в' последније години над Влгарии вообиче, Турцима
сти и вѣи не ораваха мирен, но ме јачахъ в' Солун, гдето в' кативств
не тѣмъ се и прирѣваха едно целъ ју кѣто руски возничиникъ. Рѣши
дарѣжъ на Вога и на неспособна се парични прѣрѣти, кардо и на содејство
на некои повлѣтосни Евреи-прѣрѣти оу Солун, аф се ирѣваха на, стѣни оу
ничи, обаче не и отъ ограниченъ живо; јачога, и отъ како се вѣрѣха у
мачи, требуваше до стѣзѣ прѣрѣти до крѣ. Умореи прѣрѣ целъ година
рѣти оу прѣрѣти живо и дѣлѣшѣти отъ нови содејѣванѣи отъ стѣрѣти на
турѣти, коуо хѣваха оу спорѣ вреќе да оулува пакъ спорѣ кѣто се јуѣ
аф прѣти Вѣти се рѣших да ораваха јачѣти отъ стѣрѣти си и да се отѣ
ѣти в' Слободна Влгарѣи, гдето и кѣтирѣти вѣи в' шѣи минуѣ, аѣти
ки се стѣрѣти рѣче новѣи рѣшѣти на Слѣдѣи

Пловдивъ, 21. Окто 1878. год.

Иосифъ А. Коваровъ